

حافز و مهستوره

(لیکۆلینه وهیه کی به راوردکاری غه زه له کانی مهستوره ی ئه رده لانی و
حافزی شیرازی)

له فارسییه وه: هێرش که ریم
(که لار)
سومه یه سالحی
(سه قز)

کورتیه ک

مهستوره خانمی کوردستانی له شاعیره که متر
ناسراوه کانی سه ده ی (۱۳) یه، کاریگه ریه کی زۆری
حافزی شیرازی به به ره مه کانییه وه دیاره، جیا له
کاریگه ری ئه ده بی، ناوه رۆکی شیعریه ی و بارودۆخی
زه مانه و لایه نی ده روونی و خوۆشی و ناخۆشییه کانی
ژیانی هه ر دوو شاعیر زۆر له یه که وه نزیکه که له م وتاره دا
له رووی جیاوازه وه له م نزیکایه تییه کۆلراوه ته وه.
(ماه شه ره ف خانمی ئه رده لان) ناسراو به (مهستوره ی
کوردستانی (۱۲۱۹-۱۲۶۴ کۆچی) له هۆنراوه کانی دا
به ئاشکرا کاریگه ری حافزی شیرازی هه ست پێ
ده کریت، ئه مه ش جیتی تیرامان و شرۆقه کردنه، ئه م
کاریگه ریه یانه ده توانریت له رووی جیاواز و جوړاوجۆری
وه ک: قالبی شیعریه ی، شیوازی شیعریه ی، ناوه رۆک،
مه به سستی شیعریه ی و هه سستی هاویه شه وه لیکۆلینه وه ی
له سه ر بکریت، ئه گه رچی له رووی کات و سه رده مه وه
چه ندان سه ده مه ودا له نیوانیاندان هیه، به لām له رووی
فیکری و ئه ندیشه ی عیرفانییه وه زۆر له یه ک ده چن،
راستییه که ی ئه وه یه که بارودۆخ و سه رده می ژبانی
هه ر دوو کیان و دژواری و ناخۆشی گه لیک که هه ر دوو
شاعیر له ژبانیاندان رووبه رووی بوونه ته وه هۆکاری ئه م

لیک نزیکیه یه.

رۆژگاری ناموراد، یاریی چه رخی گه ر دوو و دا بران له
نازیزان و دلداران، مهستوره ی کردووه به شوینکه وته ی
حافزی شیرازی و هه ر دوو کیانی کردووه به موریدی پیری
موغان، هه رچه ند له رووی ئاستی شیعریه ی و ناویانگی
ئه ده بییه وه جیاوازییه کی به رچاو له نیوان هه ر دوو
شاعیردا هیه و ناتوانریت مهستوره به شاعیریه کی
گه وه ری وه ک حافز به راورد بکریت، به لām له جیهانی
ئه ده بی شیعریدا که متر که سیک توانیویه تی بگات به
ئاستی (ماه شه ره ف خانم) و له نیوان شاعیرانی
نافره تی فارسی زمان و شاعیرانی کورددا که م که س هیه
نازایه تی و زیره کی مهستوره ی هه بییت، ئه وه ی له م
وتاره دا دیتته به رباس، به لگه ی سه لماندنی ئه و پروایه یه.

پینگه ی شاعیران له سه رده می خۆیاندان

حافز (خواجه شمس الدین محمد شیرازی) له
سه رده می پاشایی (مغول تبار المظفر (مظفریان)
له سه ده ی (۱۸) ی کۆچیدا له شیراز ده ژیا، زۆر له
بنه ماله و ده رباری فه رمانه یه وه نزیک بوو، ئه مه ش له
هۆنراوه کانی دا به ئاشکرا ده بیتریت، حافز له ستایشی
ئه واندا ده لیت:

مهستوره

که بر نظم تو افشانند، فلک عقد ثریا را

واته: حافظ غزهلت وت و مرواریت دوزیبهوه، ئیستا وهره و به تاوازی خویش گوزانی بلتی تا گهردوون ملوانکهی سورهیا بکاته ملی شیعیری تو. مهستورهش دهلیت:

در رخشان سخن این همه (مهستوره) تو داری عاقبت می کشی اویزه تو در گوش نظامی

واته: ئهی مهستوره بهم همهموو گوته و شیعره جوانه دور و مهرجان ناسایانهی که تو ههته، سهره نجام همهموو ئهمانه وهک گویشواره و ملوانکه له ملی (نیظامی)ی دهیکهیت.

روانگهی مهزهبی هردوو شاعیر:

ههروهک لای همهمووان تاشکرایه، حافظزی شیرازی همهموو قورنانی له بهربووه و به چوارده (ربوایهت) توانیویهتی بیخوینیتتهوه:

عشقت رسد به فریاد، ار خود سان حافظ

قران ز بر بخوانی در چهارده روایت

واته: عشق به فیهریاد دهگات، تهنانهت گهر وهک (حافظ) یش به چوارده ربوایهت قورنان له بهر بخوینتی. نازناوی شیعیری (حافظ) یشی بهههمان هوکارهوه بوخوی ههلبژاردووه:

ندیدم خوش تر از شعر تو حافظ

دارای جهان نصرت دین، خسرو کامل

یحی بن مظفر، ملک عالم عادل

واته:

جهمشیدی زهمان، یاهوری دین، خوسرهوی عادل

یهحیا کوری سولتانی موزهفهر فهری کامل

شیعیری حافظ ئهوه نیشان دهدات که لهسهردهمی (مظفریان) دا شاری شیراز جیگیهکی ئارام بووه بو گهشهکردن و پههسهندنه ئهدهبیات و ژبانی شاعیران و ئهدیبان له ئارامی و ئاسووده پیدا بووه:

سحر ز هاتف غیبم رسید مزده به گوش

که دور شاه شجاع است، می دلیر بنوش

واته:

سهحدر له عالمی غهیبم درا به دل خهبرئ

که دهوری شاه شجاعه و شراب هاته بهرئ

فهرمانهویایی میرانی ئهردهلان له کوردستاندا، بو سهردهمی بهیعهتدانی ئهوان بو پاشایانی سهفهوی له سهردهمی شهیری سهفهوی و عوسمانییهکاندا دهگه ریتتهوه، ههروهها له سهدهی (۱۳)ی کۆچی لهسهردهمی پاشایی (مغول نژاد قاجار) یشدا فهرمانهویایی بهشیکی زوری کوردستانیان دهکرد.

مهستورهش لهو سهردهمهدا و له کاتی بالادهستی ئهردهلانییهکاندا له شاری سنه دهژیا و باوکی مهستوره له دهباری ئهردهلانییهکاندا پلهیهکی پهززی ههبوو، تا ئهو پرادهیهی (ماه شهرف خانم) لهگهل (خهسرهوخان) هاوسهگریری کردووه. دیوهخانی خهسرهوخان لهو سهردهمهدا شوینی کۆر و گفتوگو و مشتومری ئهدهبی و زانایانی ئهوکاته بووه، تاوهک ماوهیهک ئارامی سیاسی و کۆمهلایهتی تیدا بهرقهاریبووه، چهندان بهرههه می شیعیری و هونهری لهو کاتهدا نووسراون، بهلام له خرابی رۆژگار و هاوشیوهی دهولهتی (بواسحاقی) سهردهمی حافظ، ئهم دهولهت و فهرمانهویایهتی و ئارامییه زوری نهخایاند و زوو تیپههری. (حافظی شیرازی) له هونهری شیعیری و ئهدهبیاتدا بی هاوتا و بی وینهی سهردهمی خۆی بووه. (مهستوره)ش خویندنی زانستی و ئهدهبی و فیهقی خۆی لهلای شارهزایان و زانایانی سهردهمی خۆی خویندبوو، بهشیهویهک له نیو ئافرهتانی ئیرانی و عوسمانیدا هاوشیوهی نهبوو، ههردوو شاعیر ئاگیبان لهسهر پیگه و ئاستی خوین ههبوو و شانازیبان پیوهدهکرد و ههندی جار بانگهیشتی بهرانبههکانیان دهکرد بو کتیرکیتی شیعیری:

حافظ گوتووویهتی:

غزل گفتی و در سفتی بیا و خوش بخوان حافظ

به قرانی که اندر سینه داری

واته: نه مبینیوه خوشتر له شیعرى تو (حافظ)، به قورتائی که له سپنگتدا کۆیه.

(ماه شهرف خانم) یش ئافره تیتکی خواناس و باوهردار و داوین پاک بووه و رهنکه نازناوی (مهستوره) ش له م تایبته نندییه وه سه چاوهی گرتبیت، وهک دهگوترتیت مهستوره له دیوانی (خهسره و خانى والى) دا له گه ل زانایانی ئایینی نه و کاته دا له کۆرکۆیوونه وه کاندایا به شداری کردوه و مشتومری ئایینی له گه لیاندا کردوه، کتیبی (شرعیات) یش دهدهنه پال مهستوره.

دژایه تیکردنی زاهیدی رباباز و سوود وهرگرتن له چه مکی عیرفانی:

ههردوو شاعیر زۆر به توندی دژی زاهیدی ربابازن و خۆیان لی به دوورگرتوه، بهراوردکردنی به رهه می ههردوو شاعیر ده رخری نه و راستیییه، ههردوو شاعیر مهستی به (می الست) له سهرووی ئاخوتن و گوفتاری واعیزانی ربابازه وه داده نین.

حافظ:

ما شیخ و واعظ کمتر شناسیم

یا جام باده، یا قصه کوتاه

واته: ئیمه شیخ و مهلاکان که متر ده ناسین، یا باده بیته، یا وس به شپته.

مهستوره:

ما گوش بر فسانه زهاد ندادیم

کازراد سحر گاهی ما، جام شراب است

واته: ئیمه گوتمان به وته و په ند و ئاموژگارییه کانی نه و زاهید و واعیزه ربابازانه نه دا، چونکه دوعا و نزای سه هه رگایی ئیمه، جامی شه رابی ئیلاهی و خوداییه، چونکه له گه ل نه وهی واعیزانی رباباز خۆیان مهستی دنیان، خه لکانی تر هانی پارسایی و خواناسی ده دن، نه م بابه تهش له نیگای تیزبینینی ههردوو شاعیر به دوور نه بووه.

حافظ:

بس بگشتم که پیرسم سبب درد فراق

مفتی عقل در این مسئله لایعقل بود

واته: زۆر گه رام تا پیرسم هوی دهردی فیراق چیه، موفتی عقل له مهسه له یه دا بی توانایی و نه زان بووه.

مهستوره:

دی شیخ به مسجد سخن از توبه همی گفت

در مصطبه امروز می مست و خراب است

واته: دوینتی شیخیک له مرگه وتدا باسی تۆبه کردن له توانی بو خه لکی ده کرد و بانگیشتی تۆبه کردنی

ده کردن، به لام نه مرۆ خودی شیخ له مه یخانه دا مهستی شه رابی عیشقی خودایی بووه و سه رگه ردا نه.

حافظ و مهستوره سه ره مهستی (مه ی) و بادهی نه زه لین، له م روانگه یه وه وشه کانی (مهستی) و (مه ی) و (جام) و (خه رابات) له هۆنراوه کانی مهستوره دا هاوشیوهی هۆنراوه کانی حافظ به فراوانی ده بینرت.

حافظ:

راز درون پرده از رندان مست پرس

کاین حال نیست زاهد عالم مقام را

حافظ مرید جام می است، ای صبا برو

وز بنده، بندگی برسان شیخ جام را

واته: نه بینییه کانی په رده له رهند و مهستان پیرسه، چونکه سو فی پایه به رز حالی وای نییه تا له نهینتی بزانت، حافظ موریدی پیکی مه یه نهی سه با برۆ و له بهنده وه (له منه وه) بهنده یی من بگه یه نه به شیخی جام.

مهستوره:

زین پس من و ساقی و می و جام

کاین رسم ستوده، خاصه می ماست

واته: له مه ودوا من ئیتر سه روسه و دام له گه ل ساقی و شه راب و عیشقی ئیلاهی و مه یخانه دایه، چونکه نه م رتیره سمه له تایبته نندییه کانی عاشقانی حه قیقی خودا وه ند.

حافظ:

بنده ی پیر خراباتم که لطفش دایم است

ورنه لطف شیخ و زاهد گاه هست و گاه نیست

مباش در پی آزار و هرچه خواهی کن

که در شریعت ما غیر از این گناهی نیست

واته: بهنده ی پیری مه یخانه م که لوتفی به رده و امه، نه گه رنا لوتفی شیخ و زاهید جاریک هیه و جاریک نییه، له هه ولی ئازاردانی خه لکیدا مه به، هه رچیت ده وی بیکه، چونکه له شه ربعه تی ئیمه دا جگه له مه گونا هتی نییه.

مهستوره:

گر صبحی صد دانه گستم، نه گنه بود

زنا و زلف تو بیستم، که ثواب است

واته: نه گه ر ته سبیحی سه د دانه ی زیکر و ته قوای پریایی من بچرا، تاوان نییه، چونکه من له زولفی تو که مه ره ندی بهنده ییم له که مه ر به ستوه و نه م کاره یه شم خیر و چاکه یه.

حافظ:

حافظ به خود نپوشد این خرقه می الود

حافظ

هجران بلای ما شد، یا رب بلا برگردان
حافظ ز خوبرویان بختت جز این قدر نیست
گر نیست رضایی، حکم قضا برگردان
واته:

مردم له دهردی دوری، دهری وهفا وهگیره
بو دل به لایه دوری، یارهب به لای وهگیره
(حافظ) له کۆری شوخان هه نه مهت بوو به قسمهت
رازی نه گهر به بهش نیت حوکمی قهزا وهگیره

مهستوره:

خوبرویان همه جا مایل جورند، ولی
در صف سیم تنان، چون تو جفاکاری نیست

واته: جوانخاسان و پیاوچاکان هه میسه و له هه موو
جیگایهک مایل و ئاره زووی زولم و سته میان هه یه،
به لای له نیو هه موویاندا له تو زالمتر و بی به زه بیتر
بوونی نییه.

به پروای ههردوو شاعیر، راکردن له دهست شمشیری
خویناویی یار نه گهری نییه و ده بیته گه ردهن بخه یته ژیر
نه و تیره وه.

حافظ:

گر تیر بارد در کوی ان ماه
گردن نهادین الحکم لله

واته:

ای شیخ پاک دامن معذور دارم ما را

واته: حافظ به ئاره زووی خوئی ئه م خه رقه به مهی
ئاو یزانهی له به رنه کرد، ئه ی شیخی داوینپاک ئیمه
به خسه و پوزشی ئیمه قبول بکه.

مهستوره:

ای ساقی گل چهره یکی جام می اور
من گوش بر انم شیخ چه فرمود
تا پیر مغان از من و زاهد چه ستاند
ان خرقة پشمینه و این دل می الود

واته: ئه ی ساقی بیته جامی شه راب، چونکه من گوئی
به وته کانی شیخ و واعیزان نادهم که شه رایبان لی مه نع
کردوین، پیری موغان ده توانیت چیمان لیوه ریگریته وه؟
مه گهر له زاهید جلی زاهیدی و پالا پوشی دهر ویشی و له
منیش جلی کون و پینه پینه و دراو و ئالوده به مهی
بسینیتته وه.

ههردوو شاعیر بانگیش و بانگه وازی زاهیدی ریاباز
قبول ناکهن و به پیر بانگه وازه که یانه وه ناچن و ره تی
ده که نه وه. (حافظ) شاعیر قامه تی یار و به هه شتی
نه قد، به سینه ری توویا و به لینی سبهی ناگوریتته وه.

تو و طویا و ما و قامت یار

فکر هر کس به قدر همت اوست

من که امروز بهشت نقد حاصل می شود

وعده ی فردای زاهد را چرا باور کنم؟

واته: تو و دره ختی توویا و ئیمه و بالای یار، پیری هه
که سی هیندهی هیمه تی ئه وه، من که ئه مرۆ به هه شتم بو
حاصل ده بیته، به به لینی سبهی زاهید بو باوه ر بکه م.

مهستوره ش له م ریگایه دا هاوسه فهر و هاو ریگای
حافظی شیرازی هه لگرتوه:

زاهد تو و سلسبیل و کوثر

ما را لب مهوشی مهناست

مستوره لعل دلبر چون شد نصیبم اخر

با سلسبیل و کوثر دیگر چه کار دارم؟

واته: ئه ی زاهیدی ریپاز، ئوی که وسهر و سه لسه بیل
و سه رتاپا به هه شت پنشکه شه به تو، بو ئیمه لیوی
مه عشوویکی چون مانگ، خوشتر و ره وانتره، ئه ی
مهستوره کاتیک لیویکی هه روهک زیو و گه وه هرت
نسیب بووه، ئیتر چ کاریکم به به هه شت و خوشییه کانی
هه یه.

لومه و سه رکونه کیشی و ئارامگرتن ریچکه ی ههردوو
شاعیر بووه.

حافظ:

می سوزم ز فراقت روی از جفا برگردان

خه نجره بباری سهر ههر له رپته
گهردن له حوکمی گهر دوون و ویتته
مه ستوره:

گر تیغ زنی من نگریم ز تو اما
در کشتن سرگشتهی عشقت، نبود سود
تیری پی قتل، ز خدنگ مژه بگشود
دلدار جفا پیشه، یکی طالع مسعود

واته: نه گهر تو بته ویت به شمشیر و تیره کهت من
بکوژیت، من له تو پانا کهم، به لام نه گهر تو شهیدا و
عاشقی خو ت بکوژیت، هیچ سوود و بهرزه و نندیه کی
تیدا نییه، نه دلدار و عاشق و جفا پیشه تیریکی له
نه پرزگانی خزی به مه بهستی کوشتن به ره و من هاویشت،
خوشبه حالم بو نم بهخت و تیقبال و شانسه م.

وه سفی سروشت:

به شیککی زوری شیعه رکانی حافز و مه ستوره بو
وه سفی سروشتی جوانی شیراز و کوردستان (سنه)
تهر خان کراوه، وهک نه وهی وهرزی گول و ناوی
(رکناباد) ی شیراز و به هارانی (ناویار) ی سنه
سه رچاوهی نیلهامی شیعی هردوو شاعیر بو ویت و
نیشانهی تیپه ریوونی ته من و ژبانی زوودگوزه ریوونه و
کاربان کردووه ته سهر روح و دهرونی ههر دوو شاعیر:
حافز:

رسید مژده که امد بهار و سبزه دمید
وظیفه گر برسد مصرفش گل است و نبید
اهر آزاری برآمد، باد نوروزی وزید
وجه می میخوام و، که میگرید رسید

واته: مژده گه یشت که به هار هات و سه وزایی سهری
له خاک دهرهینا، گهر رزانه بگات له گول و شه رابدا
سهر فی ده که م. هه وری آزاری داهات و بای نه ورزوی
هه لی کرد، پاره ی مهی و موتریم ده وی، کتی ده لی درا
(گه یشت)؟

عید است و اخر گل و یاران در انتظار
ساقی به روی شاه بین ماه و می بیار

واته: جه ژنه و کوتایی وهرزی گول و یاران چاوه رپین،
ساقی دوا ی بینینی مانگ چا و به رووی شارا هه لپینه و
مه ی بهینه.

مه ستوره:

گل امد و عندلیب شیدا ست
هنگام می و نشاط صحرا ست
بر طرف چمن بیان که ان جا

اسباب چمن همه مهیاست

واته: وهرزی گول و به هار هات و بلبل عاشق و
شهیدا بووه، ساتی خوارنده وهی شه راب و گه شتوگوزار
هاتووه، هوکار و که رهسته کانی چیمه ن و سه وزایی هه موو
تاماده ن، وهرن بو که ناری چیمه ن و که رهسته کانی
شهیدا بی و عیشق و سه فا هه مووی له به رده ستدایه.

کیش و ناواز:

مه ستوره ی نه رده لانی له به کارهینانی کیش و ناوازی
شیعه ریدا رپچکه ی حافزی شیرازی گرتوووه و له
به کارهینانی ناوه رزکی غه زله کانی حافزدا شاگردیکی
وه فادار بووه، خستنه رووی چند نمونه به کی شیعی،
به هیزی شیعی مه ستوره مان بو دهرده خات:

این نسیمی که چنین مشک فشان می آید
مگر از کوی تو ای جان جهان می آید
نفس باد صبا چون دم عیسی ز چمن
جسم بی جان مرا راحا جان می آید
بهر تسکین دل خون شده ام، شام و سحر
پیک فرخ پی دلدار، نهان می آید

واته: نه ی نه سیم و بای فینک که بو نویه رامه یه کی
خوشت هه لگرتووه، ده لیتی له جنسی کیوی و هها له
رپتگی تووه بوون و ههستی به جیهانیان ده به خشریت،
بای سه با که له خوشتی به خشی و بوون پیدان ههروهک
نه فه سی چه زه تی عیسی به له لای چیمه ن و سه وزاییه وه
هاتووه و شادی و گیان ده به خشییت به جهسته ی بی گیان،
نه م بای سه بایه ههروهک په بامبه ر و نامه به ریکی پیروزه
که به نهیننی بولای دلدار دیت و نارامیی و هیوا به م دلّه
زامداری من ده به خشییت، که له م شیعه ری حافزه وه
وه درگیراوه:

نفس باد صفا مشک فشان خواهد شد
عالم پیر دگر باره جوان خواهد شد
حافظ از بهر تو امد سوی اقلیم وجود
قدمی نه به وداعش که روان خواهد شد

واته: نه فه سی بای سه با میسک پرژین ده بیت،
جیهانی پیر دیسانه وه لا و ده بیتته وه. حافز له به رخاتری تو
هاته هه ریمی بوونه وه، بو مالئاوایی هه نگاهوی هه لگره
که ده گوزه ری و دهروات.

یان نه م شیعه ری مه ستوره که ده لیت:
اگر ان مهر گسل بر سر پیمان آید
باز در قالب فرسوده ی ما جان آید
نقد جان در قدم پیک صبا، زان ریزم
که از او رایحه ی سنبل جانان آید

واته: نه گهر تهو مه عشوقه بچ وهفا و نامیهره بانهی من بگه ریته وه سهر تهو په یمان و به لینهی که به یه کمان دابوو، دووباره گیانیکی نوی دهبه خشیتته وه به جهسته ی بچ گیانی من، بویه سهرمایه ی عومر و گیانی خوّم ده خه مه ژیر پیتی بای سه با، چونکه تهو بونویه رامه ی زولفی یاری بو هیناوم.

وه بیر هیناوه ی تهو شیعره ی حافظه:

اگر انطایر قدسی ز درم باز اید

عمر بگذشته به پیرانه سرم باز اید

گر نثار قدم یار گرامی نکنم

گوهر جان به چه کار دگرم باز اید

واته: نه گهر تهو بالنده پیروژه له ده رگامه وه بیته ژووره وه، به پیری ته مه نی رابوردووم ده گه ریته وه. نه گهر گه وه هری گیانم نه که مه قوریانی پیتی یاری به ریز، ئیدی به که لکی چ کاریکی دیکه م دیت.

یان تهو شیعره ی مه ستوره:

هرجا کنی گذاری با ان رخ و شمایل

گردند از ره صدق خوبانت جمله مایل

واته: بهو روخساره جوان و دلرفینه وه به هه لایه کدا گوزه ربکه یت، هه موو جوانخاسان و پیواچاکان له رووی راستگویی و راستییه وه موشتاق و ثاره زوومه ندی تو ده بن

تهو شیعره ی حافظمان بیرده خاته وه:

هر نکته ای که گفتم در وصف ان شمایل

هر کاو شنید گفتا، لله در قائل

واته:

چم ره شبتی خدت و خال له م کولمه نه خشی مانین

هه رکه س شنه فتی فهرمووی به خوابه تهبعی زانین

سه ره نجام مه ستوره له م شیعره دا وه فاداری خو ی بو حافظه درده بریت:

به دو چشم می پرستت که اگر زنی به تیرم

ز محبت تو دل را به، وفات برنگیرم

اگرم تو بنده خوانی، همه عمر پاشاهم

به خدا که شهبازم چو به دام تو اسیرم

بری ار تو بند بندم، ز تو مهر نگسلانم

کشی ار به جور چندم، ز وفات ناگزیرم

به علاج دل خدا را چه روم بر طبیبان

که به جز وصالت ای دوست دوا نمی پذیرم

واته: سویند بهو چاوه خوماری و مه ی په رستت که نه گهر به تیریش بمپیکیت، له خو شوستان و وه فای تو وازناهیتم، ته نانه ت نه گهر تو من به کوبله و غولام دابنییت، دیسانه وه هه موو ته مه نم پاشا و سه روه رم،

ته نانه ت نه گهر له دهستی تو دا زیندان و یه خسییریم، دیسانه وه خوّم به تازاد و شه باز داده نیتم، له به رته وه ی له دهستانی تو دا یه خسییریم، ته نانه ت نه گهر تو هه موو له شم هه نجن هه نجن بکه یت، دیسانه وه له مه ره بان ی و خو شه ویستی تو ده ست هه لئاگرم، نه گهر به هه موو شیوه یه ک زولم و سته مم لی بکه یت و تازارم بده یت، دیسانه وه ناچار به وه فاداری توّم، په روه ردگار بو چاره ی دلّی زامدارم چون رووبکه مه پزیشک، له کاتیکدا جگه له گه یشق به دیداری دؤست و خو شه ویستم هیچ ده رمانیک قبول ناکه م و چاره م ناکات.

حافظ و مه ستوره هه ردوویکیان داخی له ده ستدانی یار و خو شه ویستیان چه شتووه و کاریان کردووه ته سهر روح و ده روونیان، حافظ کوره خو شه ویسته که ی له کاره ساتیکدا له ده ست داوه و شاعیر بو ته م خه مه ده گرییت و سه رکونه و لومه ی فه له کی ده کرد:

بلبلی خون دلی خورد و گلی حاصل کرد

باد غیرت به صدش خار، پریشان دل کرد

واته: بلبلیک به خوینی دل (ناره حه تی) گولتیکی به ده ست هینا، به لام بای غیره ت و سه د درک دلّی په شیو و په ریشان کرد

مه ستوره ش که خه می له ده ستدانی میترده گه نچ و خو شه ویسته که ی (خه سه ره و خان) زور تازاری ده دا، هاوشیوه ی حافظه نالینیت، سکالا له دهستی روژگار و چه رخی گه ردوون، له خاله هاوبه شه کانی هه ردوو شاعیره، مه ستوره بو مه رگی خه سه ره و خان به شیوه زاری هه ورامی ده لیت:

سپهر که چ گرد، سپهر که چ گرد

داد به دست تو سپهر که چ گرد

مایه ی عه یش کیت وه تاراج نه به رد

مه جلیس شادی کیت به تال نه که رد؟

سه رچاوه:

کیومرث فلاخی، آموزش زبان و ادبیات فارسی، دوره بیست و دوم، شماره (۱)، پاییز، ۱۳۸۷.

تییینی: بو وه رگیترا نی هونراوه کانی حافظی شیرازی سوود له م سه رچاوانه وه رگیتراوه.

۱- نه کره م عه نه بی، مه حره می راز، به رگی یدک و دوو و سی، ده زگای تو تیینه وه و بلاوکرده وه ی موکریانی، ۲۰۰۸.

۲- عومه ر سالتی ساحتیب (کولیل)، تافگه ی نهوین، چاپی دووم، ۱۳۹۲ هی هتاوی.